

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Jana Šmakala a soudkyně Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobce: L. A. Q.
zastoupený advokátem Mgr. Ondřejem Fialou,
sídlem Václavské náměstí 808/66, Praha,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. OAM-72049/ZM-2022,

takto:

- I. Ministerstvo vnitra je povinno vydat rozhodnutí v řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty vedeném pod sp. zn. OAM-72049/ZM-2022, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 17 210 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Ondřeje Fialy, advokáta, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Řízení před správními orgány

1. Žalobci bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 25. 8. 2022 do 15. 8. 2023. Žalobce o něj žádal za účelem studia přípravného kurzu českého jazyka za účelem studia technologie potravin na Vysoké škole chemicko-technologické v Praze. Na území státu žalobce přicestoval dne 18. 8. 2022. K zmíněnému přípravnému kurzu nikdy nenastoupil, dne 11. 10. 2022 však nastoupil k přípravnému kurzu českého jazyka za účelem studia v akreditovaném bakalářském programu na České zemědělské univerzitě v Praze. Žalobce podal dne 18. 10. 2022 u žalovaného žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 6. 2023. Žalovaný původně žádost zamítl s tím, že žalobce neplnil účel dosud povoleného pobytu. Toto rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců zrušila dne 23. 5. 2023 s tím, že je třeba se zabývat tím, zda lze přípravný jazykový kurz na České zemědělské univerzitě v Praze hodnotit jako studijní ve smyslu § 64 odst. 1 písm. b) ve spoj. s § 42d zákona o pobytu cizinců. Následně žalovaný žádost zamítl s tím, že pobyt žalobce není v zájmu České republiky ve smyslu § 46 odst. 6 písm. a) ve spoj. s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Následně odvolání žalobce komise zamítla a rozhodnutí ministerstva potvrdila. V jeho rámci konstatovala, že žalobce od 16. 8. 2023 pobývá na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem prezenčního bakalářského studia hotelnictví, cestovního ruchu a marketingu na University College Prague. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou, které Krajský soud v Plzni vyhověl a rozsudkem č. j. 35 A 4/2024-49 ze dne 28. 3. 2025 rozhodnutí komise a žalovaného zrušil a věc vrátil komisi k dalšímu řízení.

II. Řízení před soudem

2. Dne 26. 6. 2025 podal žalobce žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného. Měl za to, že žalovaný je po vydání rozsudku č. j. 35 A 4/2024-49 ve věci nečinný. Z toho důvodu požádal nadřízený orgán Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců o uplatnění opatření proti nečinnosti. Ta opatřením proti nečinnosti ze dne 19. 6. 2025 přikázala žalovanému, aby do 60 dnů od výsledku účastníka řízení vydal ve věci rozhodnutí. S takto stanovenou lhůtou žalobce nesouhlasil. Zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí činila 60 dnů ode dne podání žádosti. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců pak stanovila pro vydání rozhodnutí stejně dlouhou lhůtu, jako je zákonná lhůta. Nadto ji odvíjela od úkonu, jež žalobce nemohl nijak ovlivnit. Takto však správní orgán může postupovat jen ve výjimečných případech a svůj postup musí náležitě odůvodnit. Tak tomu však v projednávané věci nebylo.
3. Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Ve věci není nečinný, naopak provádí nezbytné úkony za účelem vydání rozhodnutí. Jeho posledním úkonem byla žádost ze dne 11. 7. 2025 vysoké školy University College Prague o poskytnutí součinnosti.
4. Žalobce v replice uvedl, že nečinnost žalovaného konstatoval i nadřízený orgán. Žalovaný neuvedl konkrétní úkony, které ve věci činí s výjimkou posledního úkonu. Žalobci nebylo zřejmé, zda byl úkon v podobě poskytnutí součinnosti od vysoké školy ve věci relevantní s ohledem na předmět řízení. Bylo však podstatné, že žalovaný úkon učinil až po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí.

III. Posouzení věci

5. Žaloba je důvodná. Žalovaný je ve věci nečinný, což konstatovala i Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců v opatření proti nečinnosti. Soud rovněž shledal

dobu stanovenou komisí nepřiměřenou vzhledem k délce zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí a skutečnosti, že komise počátek lhůty odvíjela od úkonu, jež žalobce nemohl nijak ovlivnit.

Nepřiměřenost lhůty stanovené Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců v opatření proti nečinnosti

6. Podle § 79 odst. 1 věta první soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) se může ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, domáhat žalobou, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé. V případě řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty je takovým prostředkem ochrany opatření proti nečinnosti upravené v § 80 odst. 3 správního řádu.
7. V nynější věci žalobce podal žádost o provedení opatření proti nečinnosti ke komisi, přičemž ta konstatovala nečinnost žalovaného (srov. opatření komise založené na č. 1. 5 soudního spisu).
8. Žalobce podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti sleduje jediný cíl, a to dobrat se odstranění průtahů ve správním řízení a vydání rozhodnutí ve věci v co nejkratším čase. Již z toho důvodu je povinností soudu hodnotit přiměřenost lhůty, kterou správnímu orgánu stanovil nadřízený správní orgán v opatření proti nečinnosti. Musí vzít přitom v potaz nejen to, že již uplynula zákonná lhůta k vydání rozhodnutí, ale zohlednit i dobu, po kterou nadřízenému správnímu orgánu trvalo vyřízení podnětu k přijetí opatření proti nečinnosti. Ta by měla být pravidelně podstatně kratší, než je stanovena zákonem k rozhodnutí (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 171/2022-54 ze dne 27. 10. 2022).
9. Soud tedy v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti hodnotí i přiměřenost stanovené lhůty nadřízeného orgánu v opatření proti nečinnosti, a to za účelem posouzení, zda byla splněna podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti. Pokud ji soud shledá jako přiměřenou, musí vyčkat jejího uplynutí. V opačném případě soud žalobu projedná, aniž by vyčkával jejího uplynutí (srov. cit. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 171/2022-54, odst. 20, či usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 2 As 21/2020-34 ze dne 2. 2. 2023, odst. 43, č. 4453/2023 Sb. NSS).
10. S ohledem na výše uvedené se soud nejprve zabýval přiměřeností lhůta, jež stanovila komise v opatření proti nečinnosti žalovanému pro vydání rozhodnutí, neboť ke dni vydání tohoto rozhodnutí tato lhůta neuplynula. Komise lhůtu 60 dnů pro vydání rozhodnutí navázala na provedení výsledku žalobce. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že výslech měl být proveden dne 9. 7. 2025. Lhůta stanovená komisí tedy uplyne až v pondělí 8. 9. 2025. Soud takto stanovenou dobu neshledal jako přiměřenou.
11. Podle § 169t odst. 6 písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo o žádosti rozhodne *ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty*; ve lhůtě 90 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty ve zvlášť složitých případech, nebo pokud ministerstvo požádalo o vydání závazného stanoviska Úřad práce České republiky.
12. Zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí tedy činí 60 dnů, ve zvlášť složitých případech 90 dnů. Z ničeho nevyplývá, že v nynějším případě se jedná o zvlášť složitý případ, na který by se uplatnila lhůta 90 dnů, ani že by žalovaný požádal o vydání závazného stanoviska úřad práce. Soud tedy vychází z toho, že na vydání rozhodnutí v řízení o žádosti žalobce se uplatnila lhůta 60 dnů. To ostatně konstatovala i komise ve svém opatření.

13. V takovém případě jistě není přiměřené, aby komise při konstatování nečinnosti žalovaného, pro zjednání nápravy stanovila lhůtu ve stejné délce, jako je zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí, a zároveň tuto lhůtu odvíjela od úkonu, jež žalobce nemohl nijak ovlivnit. V době vydání opatření proti nečinnosti totiž žalovanému již zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí marně uplynula a nějakou dobu rovněž trvalo vyřízení žádosti žalobce o opatření proti nečinnosti. Již z toho důvodu nemůže být lhůta stanovená komisí (bez dalšího) přiměřená.
14. Jak správně uvedl žalobce, komise nijak neodůvodnila, proč stanovila takto dlouhou lhůtu pro vydání rozhodnutí a odvozovala ji od výsledku žalobce. Za toho stavu soud neshledal stanovenou lhůtu komisí přiměřenou. Přistoupil k projednání žaloby, aniž by vyčkával jejího uplynutí.

Nečinnost žalovaného

15. V nynější věci již žalovaný vydal rozhodnutí, to však bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Plzni č. j. 35 A 4/2024-49 ze dne 31. 3. 2025. V takovém případě běží lhůta pro vydání správního rozhodnutí znovu ode dne právní moci zrušujícího rozsudku (srov. rozsudky NSS č. j. 5 Ans 6/2009-82 ze dne 26. 2. 2010, č. j. 1 Ans 11/2013-51 ze dne 27. 8. 2013, odst. 8, č. j. 8 Ans 14/2012-35 ze dne 29. 3. 2013, odst. 21, č. j. 2 Azs 156/2020-37 ze dne 19. 8. 2020, odst. 23, č. j. 4 As 90/2023-22 ze dne 13. 9. 2023, odst. 16).
16. Kasační rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 35 A 4/2024-49 nabyl právní moci dne 31. 3. 2025. Jelikož žalovaným v tamní věci byla Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, nikoliv Ministerstvo vnitra, věc se vrátila k dalšímu řízení komisi. Z obsahu správního spisu je ale zřejmé, že rozsudek byl žalovanému doručen dne 28. 3. 2025 (což odpovídá i soudnímu spisu sp. zn. 35 A 6/2024). V přehledu spisu pak má žalovaný u rozsudku uvedeno datum 8. 4. 2025.
17. Pokud by soud počítal lhůtu 60 dnů pro vydání rozhodnutí od nabytí právní moci zrušujícího rozsudku, lhůta pro rozhodnutí ve věci žalobce by žalovanému uplynula dne 30. 5. 2025. Pokud by soud lhůtu počítal (vstřícně k žalovanému, v neprospěch žalobce) od datumu uvedeného ve spisovém přehledu, lhůta by žalovanému uplynula v pondělí dne 9. 6. 2025. Žalovaný však teprve dne 26. 5. 2025 začal činit úkony k vyřízení věci po zrušujícím rozsudku soudu; ke dni vydání tohoto rozhodnutí o žádosti žalobce nerozhodl, resp. není to soudu známo. Je tedy zřejmé, že nečinný byl a stále je. Nečinnost rovněž konstatovala komise ve svém opatření.
18. Je nutné odmítnout argument žalovaného, že ve věci činní úkony nezbytné pro vydání rozhodnutí. Dle obsahu předloženého správního spisu žalovaný po obdržení rozsudku učinil další úkon až skoro po 2 měsících, tedy dne 26. 5. 2025, kdy provedl lustraci žalobce v Cizineckém informačním systému a téhož dne je také datované předvolání k výsledku žalobce, jenž měl být proveden až dne 8. 7. 2025. Dále je ve správním spisu založeno opatření proti nečinnosti ze dne 19. 6. 2025 a následně již žalovaným uváděná žádost vysoké školy o poskytnutí součinnosti ze dne 11. 7. 2025. Žádné další úkony ve správním spisu po obdržení rozsudku nejsou.
19. S ohledem na výše uvedené musí soud konstatovat nečinnost žalovaného, který měl rozhodnout nejpozději v polovině června. Pokud bylo skutečně třeba doplnit dokazování k otázce možného obcházení pobytových pravidel podle zákona o pobytu cizinců, měl žalovaný jednat bezodkladně a začít zajišťovat podklady ihned po obdržení kasačního rozsudku, nikoliv na poslední chvíli před uplynutím lhůty pro rozhodnutí. Z kasačního

rozsudku č. j. 35 A 4/2024-49 ostatně neplyne, že by otázka obcházení zákona ze strany žalobce měla nějaké zřejmé zachytné body v obsahu spisu – doposud je ve věci žalobce řešena (zachycena) jen ve zcela obecné rovině.

IV. Závěr

20. S ohledem na výše uvedené soud shledal žalobu důvodnou. Žalovanému podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil povinnost vydat rozhodnutí v řízení o žalobcově žádosti o vydání zaměstnanecké karty vedeném pod sp. zn. OAM-72049/ZM-2022, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku. Délku lhůty pro vydání rozhodnutí soud stanovil s ohledem na dosavadní délku a stádium správního řízení, přičemž takto stanovená lhůta je podle názoru soudu přiměřená (ani ze správního spisu ani z tvrzení žalovaného nevyplývalo, že by pro rozhodnutí byla nezbytná lhůta delší) a současně nepřesahuje lhůtu k vydání rozhodnutí stanovenou zákonem o pobytu cizinců.
21. Nadto podle dosavadních úkonů, kterou jsou zaznamenány v předložené kopii spisu, by žalovaný měl mít již k dispozici i výslech žalobce a sdílení vysoké školy. Z toho pohledu není zřejmé, co by rychlenému rozhodnutí ve věci žalobce mohlo bránit.
22. Procesně úspěšný žalobce má vůči neúspěšnému žalovanému právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.). Náhrada nákladů řízení se skládá z úhrady zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2 000 Kč; odměny advokáta za 3 úkony právní služby po 4 620 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika) a tři paušální náhrady hotových výdajů po 450 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Žalovaný je proto povinen nahradit žalobci náklady řízení v celkové výši 17 210 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Ondřeje Fialy do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 6. srpna 2025

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu